

allò que compartim i allò que esperem

Són tantes les coses que compartim tots els qui ens apleguem ara, avui, aquí, a l'església de St. Esteve de Granollers, que tinc plena certesa de no falsejar, traïr ni contradir res ni ningú acceptant de presidir l'acte religiós de l'enterrament del Joan.

Montserrat, Mercè, Martí, Concepció, Albert, Jordi, familiars, amics, companys:

Ahir, inesperadament, sense possibilitats de comiat, sense malaltejar, als vint-i-vuit anys, el Joan ens deixava. Queia ferit de mort.

Des d'aleshores la notícia, -millor, l'esdeveniment-, ens transforma, ens fueteja i ens fibla durament, cruelment, despietadament, sense contemplació de cap mena.

I aquí estem, dempeus, mobilitzats, junts.

Venim curulls, plens: portem dolor, dol, tristesa, sofriment. Portem preguntes vives sense resposta. Portem, també, revolta, protesta, queixa. Portem, sobretot, interrogants, molts interrogants.

I així avancem. A les fosques, fent tentines, a les palpentes. Sí, avancem estimant la terra que ens ha vist néixer: la seva cultura, la seva història, la seva personalitat, la seva autonomia, la seva gent, la que hi viu de sempre i la que hi arriba de nou.

Avancem estimant i lluitant. Es cert, és ben cert: volem una major justícia, una major llibertat, una altra societat, millor, més humana, més acollidora, on la vida sigui possible per a tothom, on siguin promoguts i respectats els drets de tots.

Desitgem el que encara no hem aconseguit; maldem per arribar-hi tot i que sovint restem amig camí. Certament, som pobres. Molt pobres: plorem, sospirem, famegem i sedegem la justícia.

I, ahora, compadim, amb el cor esperançat, net i lliure, treballant per la pau i pagant-ne el preu, sovint -com ara, avui,- ben car.

Volem, però, un món nou. Una societat nova. Un home nou. Els volem i els entreveiem. Els volia i els entreveia el Joan. Volent-los i entreveient-los, tenia raó ell, teniu raó vosaltres; tots tenim raó volent-los i lluitant perquè siguin possibles, perquè ho siguin com més aviat millor.

L'Evangeli de les Benaurances que acabem de llegir ens hi esperona i ens hi compromet. Aquest mateix text, escollit pel propi Joan, va emmarcar la diada del seu casament.

El divuit del proper desembre faria els cinc anys. Creiem, doncs, escaient que hagi estat el mateix text qui emmarqui, avui, l'acte religiós del comiat. Així, li diem: a Déu, a reveure!

I aquest, per nosaltres, és un crit d'esperança. Esperança que desitjo compartir amb tots els qui pogueu fer-ho honestament.

Es el crit d'esperança que ens diu que cal arribar, que arribarem, enllà, molt enllà, més enllà del que tots nosaltres ara gosem i sabem somniar i entreveure. I que, certament, ens retrobarem.

I que aquell dia -terra nova, cels nous, home nou- serà una festa inacabable on el goig i la joia hi seran a desdir.

Dia ja encetat i inaugurat pel Crist amb la seva resurrecció, gràcies al seu camí de dolor i de mort. Dia que, amb el nostre treball i la nostra lluita diària cal no desconvocar mai. Encara més: cal urgir i avançar.

Senyor, vingui a nosaltres el vostre Regne, Regne de veritat i de vida, Regne de santedat i de gràcia, Regne de justícia, d'amor i de pau!

I si allò que, bàsicament, desitgem i busquem convergís devers el Regne de Déu?

I si, astorats i sorpresos, constatessim algun dia que el Regne de Déu, anant més enllà, ultrapassava i culminava tots els nostres càlculs i previsions?

Josep Cardús i Grau

